

[Alfred Jensen.]

mod befolkningen. Det er ganske klart, at Landbrugsrådet må have en spinkel bemyndigelse til at foretage noget sådant som det, der her er gennemført, og jeg gad egentlig se, hvordan man havde reageret fra storlandbrugets side, hvis arbejderne havde optrådt på den måde. Dansk Arbejdsmands Forbund har været så hensynsfuldt, at kreaturerne bliver passet, men et tilsvarende hensyn tages ikke her, til trods for at de organisationer, som sættes ind, mejeriorganisationerne, jo ikke er bygget op til at være kamporganisationer mod arbejderne; de er bygget op som produktions- og salgsorganisationer. Naturligvis har de visse fælles interesser i forholdet overfor deres arbejdere, men det er ganske klart, at de ikke er bygget op til at føre kamp for de store arbejdsgivere indenfor landbruget, og hvis det skulle komme til en undersøgelse, vil det vise sig, at Landbrugsrådets præsident ingen bemyndigelse har til at gøre det, han her foretager sig.

Det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Lejre) har allerede gjort opmærksom på, at husmændene har sagt fra i denne sag, at de ikke er med i denne kamp, og mere behøves jo ikke for at afvise det postulat, som det ærede medlem hr. Sønderup fremsatte for lidt siden, at her er det samlede landbrug gået til kamp. Nej, det er ikke det samlede landbrug, også her kommer skillelinierne i landbruget klart til udtryk: storbøndernes, godsejernes interesser overfor landarbejdernes og det lille landbrugs, og den protest, husmændene har fremsendt, bunder dybere end i den rene formalitet; den er udtryk for, at husmændene ikke er interesserede i det, der sker her, at de tager afstand fra det. Det er vel klart, at der på en eller anden måde vil komme et opgør ude i mejeriorganisationerne om denne handling, og der er der ingen tvivl om, hvem der udgør flertallet af medlemmerne; det er netop husmændene.

Det ærede medlem har forsøgt at give det udseende af, at dette er hele landbrugets kamp og ikke blot storlandbrugets kamp. Det er ikke rigtigt. Her drejer det sig i virkeligheden kun om storlandbruget, og dette storlandbrug forsøger at trumfe sin vilje igennem. Det har ikke kunnet klare sig overfor arbejderne, det er en kendt sag,

og derfor forøger man nu at trække andre med ind i denne konflikt, at gøre den så omfattende som muligt for at gennemtvinge et regerings- og statsindgreb.

Som konflikten har udviklet sig, kan man se, at storlandbruget ikke har mange muligheder for at klare denne kamp. Overalt er der utilfredshed, ikke alene hos husmændene, men også hos de mindre gårdmænd, over den måde, hvorpå Landbrugsrådet har optrådt i denne situation. Man er utilfreds med de byrder, der her væltes over på det lille landbrug, for at det store fortsat kan lukrere på udbytningen af landarbejderne. Det er ikke noget tilfældigt, at en af de første reaktioner, der kom imod Pinstrups erklæring om lockout, var reaktionen fra husmændene på Thomasmindes jorder ved Aarhus; de bestred Landbrugsrådets ret til at handle på den måde, det gjorde; de mente, at andelsmejerierne var forpligtede til at tage deres mælk, og de vil undersøge, om der ikke er mulighed for retssag imod dem. Det har sin store interesse, det viser, hvordan stillingen er blandt husmændene. Lignende bevægelser har været i gang andre steder i det ganske land. Men jeg vil gerne nævne, at husmændene på Thomasmindes marker sagde: det er vore sønner, som bliver landarbejdere, og vi er interesserede i, at deres arbejdstid ikke er 9, men 8 timer. Sådan er stillingen, og derfor vil denne kamp ikke kunne vindes.

Det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Lejre) sagde, at begge parter var kørt fast, de kunne ikke komme videre. Jeg er aldeles ikke enig med det ærede medlem heri. De, der er kørt fast, er i virkeligheden arbejdsgiverne indenfor landbruget. De økonomiske vanskeligheder, som landbruget her kommer ud i, vil være enorme og vil tvinge landbrugets arbejdsgivere til at give efter, det er ganske klart. Jeg er enig med Arbejdsmandsforbundets ledelse i dens bedømmelse af situationen; det vil ikke være muligt for landbrugets arbejdsgivere at vinde denne kamp, selvom de har optrådt, som de har gjort. Deres hensigt er jo ganske åbenbart at gennemtvinge et statsindgreb, for at landarbejderne kan blive forhindret i at opnå en arbejdstidsforkortelse.

Jeg er overbevist om, at hvis denne kamp får lov at gå sin gang, vil landarbejderne vinde kampen, og arbejdsgiverne vil blive